

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Lukášom Holodňákom, advokátom, Kpt. Nálepku 8, Michalovce, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 11CoCsp/42/2023-128 z 29. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením krajského súdu. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7Csp/174/2021-111 z 15. mája 2023 súd prvej inštancie rozhodol výrokom I tak, že vyhovel sťažnosti žalobcu voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu, jeho uznesenie zo 14. októbra 2022 zmenil a priznal žalovanej – sťažovateľke náhradu trov konania 166 eur. Druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov sťažnostného konania voči sťažovateľke v plnom rozsahu. Zároveň uviedol, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto „rozsudku“.

3. Proti druhému výroku podala sťažovateľka v zmysle poučenia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Krajský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že rozhodnutie sudcu okresného súdu je výsledkom posúdenia sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka v otázke určenia výšky trov konania. Takto definované uznesenie nepatrí k uzneseniam, proti ktorým § 357 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pripúšťa odvolanie.

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, v ktorom argumentovala najmä tým, že podľa jej názoru krajský súd vec nesprávne posúdil. Uviedla, že odvolanie smerovalo výhradne proti druhému výroku uznesenia okresného súdu, ktorým bol priznaný nárok na náhradu trov sťažnostného konania, teda nie ich samotná výška. Okrem toho aj samotný okresný súd pripustil taký charakter výroku, ak ju osobitne poučil o možnosti podať odvolanie proti druhému výroku. Aj v dovolaní argumentovala tým, že sťažnostné konanie v danom prípade nepredstavuje konanie, za ktoré by na strane žalobcu alebo žalovanej vznikali trovy konania v zmysle platných právnych predpisov, ako aj v zmysle rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a za ktoré by teda bolo možné strane sporu priznať nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu alebo neúspechu vo veci.

6. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6Cdo/59/2024 z 29. januára 2025 dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. V odôvodnení uznesenia uviedol, že § 357 CSP taxatívnym spôsobom určuje okruh uznesení, proti ktorým je možné podať odvolanie. Dovolací súd sumarizoval, že ak zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému súdnym úradníkom nepripúšťa odvolanie (ako správne zhodnotil dovolací súd), nemožno proti tomuto rozhodnutiu úspešne podať ani dovolanie.

7. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napáda iba uznesenie krajského súdu a vo vzťahu k prípustnosti odvolania opakuje, že zo strany krajského súdu došlo k nesprávnemu posúdeniu povahy druhého výroku uznesenia okresného súdu.

8. V súvislosti so samotným priznaním nároku na náhradu trov sťažnostného konania uvádza, že tento nárok sa posudzuje a priznáva výhradne v rámci meritórneho rozhodovania, a nie v rámci určenia konkrétnej peňažnej sumy trov konania. Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka v tomto štádiu má povahu procesného charakteru. Napokon ani podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov úkony procesnej povahy sa nepovažujú za úkony právnej služby.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

10. Ako vyplýva z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

11. Sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie, v ktorom uplatnila totožné námietky ako v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd poukazuje na závery prezentované v uznesení

najvyššieho súdu, ktoré nie je ústavnou sťažnosťou napadnuté, a konštatuje, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho uznesenia (hoci ním dovolanie sťažovateľky odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky zaoberal a jej dovolanie v rámci zákonom stanovených mantinelov preskúmal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu